

Moja škola

Sjela sam u auto i krenula. Danas je taj dan, kraj stare ere, a početak nove. Stojim ispred vrata škole i gledam posljednji put kao učenik, kao član jedne obitelji. Otvaram vrata i pravim prvi korak i odjednom me zapuhnu val osjećanja. Ulazim, u ovoj dvospratnici sažete su sve četiri godine našeg školovanja.

Bio je to sunčan dan, sunce kao da nikada do tada nije više obasjavalo rumena lica budućih učenika, budućih zdravstvenih radnika. Stojim između stotine nepoznatih duša i čekam da otpočne prvi susret. Moje oči su spazile oči koje će kroz godine školovanja postati moji dobri prijatelji. Zamislila sam se, kada odjednom začuh jedan glas: „Gdje si odlutala, znaš li koliko te već zovem?“. Okrenuh se i ugledah te iste oči kao prvog dana. Krenule smo zajedno do učionice broj 13. Svaka učionica odisala je uspomena. U učionici broj 13 prvi put sam odgovara historiju, najvažniji datumi napisani su na tabli ove učionice i urađeni bezbrojni kontrolni zadaci... U učionici u prizemlju sam se prvi put susrela sa profesoricom bosanskog jezika, odgovarala lektiru... Kabineti prakse, prve date injekcije i prvo previjanje naše školske lutke, sve mi je to ostalo u posebnom sjećanju. Novi kabinet hemije, postavljene epruvete i periodni sistem elemenata, a do njega kabinet anatomije i glas profesorice koja žustro objašnjava položaj femura, sada je samo udaljena uspomena. Uskoro treba da počne i zadnji čas, svi smo na okupu, nema odsutnih učenika. Navikli smo da uvijek nedostaje par učenika, pogotovu kada su u toku ispitivanja, ali danas smo svi bili tu. Ulazi profesorica, naša razrednica, vodilja kroz četiri godine školovanja. Ustajemo kao što smo svaki put radili kada su profesori ulazili i to me podsjeti na prvi dan škole, kada sam sjela u klupu u kojoj sam ostala sve do kraja školovanja. Tada sam prvi put ustala sa strahom, a nepoznate oči profesora činile su me nervoznom.

Nije bilo razloga za nervozu, a mi učenici često smo iskoristavali djelice njihove dobre volje i dobrog raspoloženja, provlačili se kroz sedmice nadajući se da nas baš ni taj dan neće pitati pedijatriju.

Nasmijala sam se, jer sada ustajem sa željom da ovo potraje još bar godinu dana. Svaka nova generacija odraz je napornog i upornog rada naših profesora i mogu vam slobodno reći, veoma uspješno rade svoj posao. Sigurno je da smo mi i među silnim lekcijama zapamtili i to kako se zovu njihova djeca, kućni ljubimci ili unučadi. Ali, to je samo dokaz da su oni nama mnogo više od profesora i da je ova zgrada mnogo više od škole. Čudnovato se osjećam, nemam suze u očima, a opet mi je žao, nemam osjećaj kao da ih neću nikada vidjeti, već kao da živimo svi zajedno. Svaki ugao učionice je donosio svoje čari, od smijeha do suza, od svađa do pomirenja. Bili smo

kao jedna porodica, bilo je puno i uspona i padova, loših ocjena i neuradenih zadaća, ali sada je to sve iza nas. Neki će se udati i oženiti, neki će otići u drugu zemlju, a neki će nastaviti dalje sa školovanjem.

Zvonilo je za kraj časa. U proteklih nekoliko godina to mi je bio najdraži zvuk, to je bio zvuk koji je govorio: "Ne možete me više pitati, kraj je časa."

Sada taj zvuk govori: „Zar je ovo kraj, nema dalje?“ Kada smo izlazili iz učionice posljednji put sam pogledala kroz prozor.

Neki kažu: „Daleko je vaša škola.“ Nije ona udaljena, ona se samo izmakla da gleda na grad, da prati svaki pogled, svaki trolejbus i kašnjenje na čas. Silazeći niz stepenice sreli smo profesoricu tjelesnog odgoja. To je bio predmet na kojem smo mogli trčati i skakati, a da nam govore da ne smijemo. „Sjećate li se kako nam je tjelesni odgoj u prvom razredu bio uvijek prije matematike?“ – progovorio je glas našeg sportaša. Bila sam žedna i odlučih uzeti vodu iz automata koji se nalazio u holu škole. Stavih novac u mašinu, kada odjednom začuh onaj gorki zvuk, zvuk „progutanog novca“. Nije mi prvi put da imam okršaj sa ovom mašinerijom, to je postala naša uobičajna rutina. Nasmijah se i odlučih okušati drugu sreću. Ovaj put sreća je bila naklonjena meni. Izlazim iz škole, ali ovaj put ne zauvijek, jer me čeka odbrana maturalnog rada, a tada će moje noge kročiti još jednom kroz ova vrata.

Odbrana maturalnog rada je brzo stigla. Došla sam i čekam da me prozovu. Noge mi se tresu, kao da se odjednom pojavio zemljotres. Srce počne kucati ubrazano, kao onda kada sam čekala da mi kažu ocjenu koju sam dobila na testu. Rekoše: „Hajde, ti si na redu.“ Ustadoh i krenuh ka vratima. Sjedoh ispred komisije i počeh sa izlaganjem. Nakon par minuta, posljednja obaveza prema školi se završila. Pružam ruku komisiji, pozdravljam se i izlazim iz učionice.

Zadnji put otvaram staklena vrata i silazim niz stepenice sa trećim primjerkom maturalnog rada u ruci. Okrećem se i gledam iza sebe, a škola gorda i ponosna stoji i daje nam posljednji pozdrav. Sve je ostalo u njoj. Ruke su mi prazne. Sa sobom nisam ponijela ni onu suzu zbog jedne trojke, ni prve stresove, ni prvu klupu, niti onaj dobro uradjeni test iz fizike... Ponijela sam znanje. Zar to nije ono najljepše što vam može ponuditi jedna škola?

Amra Đuderija IV3